

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Παρακληθείς υπό της «Πωροθήκης» και τυχών άδειας του Αύλαρχείου ο καθηγητής του Πολυτεχνείου κ. Βικάντος ο διακεκριμένος δάδ την ακρίβειαν του σχεδίου και την επιτυχίαν του χρώματος, έλαβεν έν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ ἐπὶ τετράωρον έργασθεις σκίτσο του νεκροῦ Βασιλέως μετά των περι τὸ φέρετρον άντικειμένων και της τιμητικῆς φρουρᾶς των ἀγώνισματων άξιωματικῶν. Φωτογραφήσαντες τὸ έν του φρσικῷ έγχρωμον σχεδιαγράφημα του έκλεκτοῦ καλλιτέχρον συνεργάτον μας, δημοσιεύομεν αυτό, καὶ δὲ πληροφοροῦμεθα ἡ Αὐλή θέλει ζητήσῃ τὸ πρωτότυπον, ἵνα ἀναρτηθῇ έν τοῖς Ἀνακτόροις.

Ἐκτός του κ. Βικάντου έπετροπία ἡ ζωγράφος του νεκροῦ μόνον εἰς μίαν Λαϊκὴν ζωγράφον και εἰς τὴν δεσποινίδα Λαοκαρίδον.

★

Εἰς τὸ μέρος ένθα έδολοφονήθη ὁ αἰμνῆτος Βασιλεὺς Γεώργιος έν Θεσσαλονίκῃ ἀνηγγέθη μαρμάρινος ὀβελίσκος Λέγεται δὲ ἀγογγετα θὰ ἀνεγερθῇ χίλικος ἀνδριάνς, κατασκευασθῆνός μενος εκ του σιδήρου του έν Θεσσαλονίκῃ πρὸ της καταλήψεως καταβυθισθέντος Τουρκικοῦ θωρηκτοῦ «Φετήχ Μπουλέν».

— Ἀνδριάντα του Βασιλέως Γεωργίου θὰ στήσῃ ὁ ἄλμος της Γαλλικῆς λουτροπόλεως Αἰξ-λέ Μπαίν, ένθα κατ' έτος μετέβαιναν ὁ Ἀναξ. Θὰ στήθῃ εἰς τὴν κεντρικωτέραν πλατείαν της πόλεως.

— Ἀμα τῇ ἀναγγελίᾳ εἰς τὴν Βουλὴν υπό του κ. Πρωθυπουργοῦ της δολοφονίας του Βασιλέως Γεωργίου Α', ὁ Πρόεδρος της Βουλῆς κ. Ζαφειτοῦτος προέτεινε και έγένετο ὁμοθυμῶς δεκτὸν ὅπως ὑποβληθῇ νομοσχέδιον, δι' οὗ θὰ ἀνεγερθῇ μνημεῖον εἰς τὴν ἐκκλησίαν Ἀνακτα.

— Επίσης ὁ ἄλμος Κερκύρας έρήφισεν ἵνα ἀνεγερθῇ ἀνδριάνς του Βασιλέως Γεωργίου έν τῇ πλατείᾳ Γεωργίου, έναντι του ἀνακτόρου της πόλεως. Θὰ ένεργηθοῦν έργα: οὗ ὁ δῆμος Κερκυραίων εἰσέφερεν 20,000 δρα.

— Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν ἀπεφάσισε νὰ στήσῃ μαρμαρίνην προτὺμν του Βασιλέως Γεωργίου Α'. έν τῇ αἰθούσῃ των Γενικῶν Συνελεύσεων.

★

Ἐπαγγέλων ἡ κυρία Θάλεια Φλωρᾶ—Καραβία, ἡ διαπρεπὴς ζωγράφος, ἡ ὁποία παρηκολούθησε κατὰ πόδας τὸν μαχόμενον στρατὸν μας, μετὰ δὲ τὴν Μαρκεδονίαν μετέβη εἰς Ἡπειρον, μέχρι των ἐπάλξεων του Μπιζανίου και των χαρᾶδων της Μανωλίδας, ἐμπλήξασα τὸν ὁρῶντα και ἀποτυπώσασα ἐπὶ της ὁθόνης τοιαῦτα ἱστορικά ἤδη καταστάματα, τηλεβόλα, εὐχωνοις, αἰρηγνδιασμοὺς, ἐπεισόδια και τύπους του πολέμου.

★

Ἐν Ρώμῃ παρεστάθη τὸ μονόπρακτον έργον του Τομαζένι ἡ «Ἀραβική», νικήσαν εἰς τὸν διαγωνισμὸν της Δημοσχίας Ρώμης. Ἡ μουσικὴ εἶνε του Μορλεάνι, με τῶν Ἀνατολικῶν μελωδιῶν.

— Εἰς τὸ «Μπουλ Παριζιέν» παρεστάθη κωμειδύλιον του Μονεζιέρου και Μόνσεν «Ἡ μερίς της πνεύς».

Ἡ ὑπόθεσις του συγγέται μεταξὺ κομωρίας και φάρσας.

— Εἰς τὸ θέατρον «Ἀργεντίνα» της Ρώμης παρεστάθη τρίπρακτον έλαφρὸν δράμα του Μοντιτέλλη «Πέρις του φωτός». Ὁ συγγραφεὺς δὲν ἀναδεικνύεται ὁ σκεπτικὸς φιλόσοφος των κοινωνικῶν προβλημάτων, ὡς εἰς τὰ ἄλλα έργα του και ἰδίως εἰς τὴν «Ἐξοδον» και τὴν «Γῆν της Ἐπαγγελίας». Τὸ φῶς περι τὸ ὁποῖον τριγυρίζει ἡ πρωταγωνίστρια καιομένη χωρὶς νὰ ἀποθνήσκῃ εἶνε ὁ έρως. Πανταχοῦ της Ἰταλίας έγένετο τὸ έργον ένθουσιασδῶς δεκτὸν.

— Εἰς τὸ έν Φλωρεντία θέατρον «Ἀλφιέρι» ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὴν νέον τρίπρακτον δράμα τῷ Αὐγούστου Νοβέλλι «Ποῖος ὁ αἷτιος της δυστυχίας του». Τὸ έργον ὑπερῆρξεν, ἐκοίθη δὲ ὡς τὸ καλλίτερον του συγγραφέως. Ὁ σύζυγος, χαρτοπαλίκης, διάγει βίον ἄθλιον, ἡ σύζυγος ἀπελπισθεῖσα ένδίδει εἰς ἓνα έραστήν, τὸν ὁποῖον, παραλαμβάνουσα και τὸ τέκνον της, σπεύδει νὰ σταντήσῃ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ὑπόθεσις εἰς δύο λέξεις.

— Εἰς τὸ θέατρον «Κωνσταντίν» της Ρώμης ἐθριάμβησε νέον μελόδραμα του Ρ. Τζαντονάι, ἡ «Μέλαινα». Ἡ μουσικὴ του λίαν παιδική. Τὸ κείμενον ληφθὲν εκ τινος γαλλικοῦ ποιήματος Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, βασίζεται εἰς τὴν πάλιν Ἑλληνίδος έταίρας ἥτις ἡγάπησε σαρκικῶς νεαρὸν Ρωμῶν τὸν λαϊκῶν τάξεων, ὅστις ἡρώατο ἄργῶς κόρην πατρικίον. Ὁ Ρωμῶς ἀποκτῇ τὸ ἱνναλμά του, και ένφ οἱ νεόνυμφοι ἀνταλλάσσουν τὸν πρῶτον του ἡμεναῖον ἀσπασμόν, ἡ Ἑλληνίς αὐτοκτονεῖ ἐμπήγουσα χροσὴν καρφίδα εἰς τὴν καρδίαν της. Εἶνε έργον, ὅπερ ἔχει κατὰ της «Αἰδός» και της «Μεσσαλίνας». Οἱ καλλίτεροι Ἰταλοὶ κριτικοὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι εἶνε τὸ τελειότερον έργον της τελευταίας εἰκοσιπενταετίας της Ἰταλικῆς μουσικῆς.

— Εἰς τὸ έν Νέα Ὑόρκῃ «Γκάρντεν Θιάτερ» παρεστάθη έν ἀγγλικῇ μεταφράσει ὁ «Οἰλίπους Τύραννος». Τὸν Οἰλίποδα ὑπεδύθη ὁ Τζῶν Κέλλερ, ἀποδόσας τελείως τὸ παθητικὸν μεγαλῆτον του δυστυχῶς βασιλέως.

— Ἐν Παραμυθίᾳ τῇ 10 Ἰανουαρίου—μόλις τώρα ἀνηγγέθη—ἐφανεῦθη ἐπὶ κεραλῆς ἀνταρτικῶν σώματος ὁ Θεοδ. Κληρονόμος, ὁ γνωστὸς συλλέκτης λαογραφικῆς ὄλης και δημοτικῶν ἀσμάτων. Κατήγετο εκ Βιλιτετοίου.

— Νεῦρα φητῆται της φιλολογίας, δημοσιεύσασα έν τῇ «Ἐφημερίδῃ των Κυριῶν» ἐπιτυχῇ διηγήματα, ἡ δεσποινὶς Χαρίκλεια Καμβουκίδου έπεςε θῆμα έν Ἀθήναις ἀνισορροποῦν έργοτοῦ, ὅστις τὴν έδολοφόνησε καθ' ὁδόν.

— Ἐπὶ τῇ 300-τηρίδῃ της δυναστείας Ρωμανῶφ ἡμνηστεύθη και ὁ έν Κάπρι διαμένων ἐπαναστάτης Ρώσος διηγηματογράφος Γκόρν, εξόριστος ἀπὸ του 1906.

— Ἐν Μαδρίτῃ ὁ βαρύντονος Πέδρο και ὁ ὑψίφωνος Μαριτζῆς, ἀντίζηλοι, ἀπεφάσισαν νὰ μονομαχήσουν μέχρι θανάτου. Ἀλλὰ δὲ νὰ μὴ διακοποῦν αἱ παρεστάσεις του θιάσου ἀνέμενον τὸ τέλος. Τελευταία παραστάσις της περιόδου ἦτο ἡ «Κάρμεν». Περίτρομοι οἱ θεαταὶ εἶδον εἰς τὴν τρίτην προᾶν μονομαχοῦντας ἀληθινὰ τοὺς ἡθοποιούς. Ὁ ὑψίφωνος μετὰ δύο λεπτὰ έπεςε νεκρός.

— Μετὰ των θάνατον του Κοκλέν, οὐδεις ἡθοποιὸς ἐτόλμησεν εἰς Παρισίους νὰ ὑποδυθῇ τὸν ρόλον του «Συρρανὸν ντε Μπερζεράκ». Ἦδη ὁ Λεμπαρζῆς, ὅστις ἐσχάτως ἀπεμακρύνθη της «Γαλλικῆς Κωμωδίας», ἐμελέτησε τὸν ρόλον και ἐνεφανίσθη ἐνώπιον κριτικῶν, οἱ ὁποῖοι προεῖπον τελείαν ἐπιτυχίαν, κατόπιν της ἀθανάτου δημιουργίας του Κοκλέν.

— Εἰς τὸ θέατρον «Φιωραντίν» της Νεαπόλεως ἐδόθη νέον ἱστορικὸν δράμα, ὁ «Καῖσαρ Βοργίας» του Μοσκίνο. Τὸν Καῖσαρα, εἰκοναστῇ κατὰ τὴν ἐποχὴν του δολίματος, ὑπεκρίθη ἡ ἡθοποιὸς Ἐμμα Γραμμάτικα.

— Εἰς τὸ θέατρον «Κόρο» της Βολωνίας ἐδόθη νέον μελόδραμα, ἡ «Προβηγία» του συνθέντου Ἀχιάνδου Μερχούρη, ὅστις ἡθέλησε νὰ προσεγγίσῃ τὴν μεγάλην μουσικὴν των παλαιότερων διδασκάλων. Ἡ ὑπόθεσις: Μία Καστελλανή, ἡ ὁποία εἶχε γέροντα σύζυγον, δέχεται τὰς ἐρωτοτροπίας ενός ὑψηρέτου της.

★

Ἡ Σουηδὴ πολνεκατομμυριούχος Λέτι φὸν Κραῖμερ ἀποθνήσκοισα ἄφισε ἐνάμιον ἑκατομμύριον κορώνας διὰ

τὴν ἰδρουν βραβεῖον πενήντα χιλιάδων κορωνῶν κατ' ἕ-
τος ὑπὲρ τῆς φιλολογίας. Προεδρος τῆς κριτικῆς ἐπιτρο-
πῆς διορίσθη ὁ πρύγκληρος Εὐγένιος τῆς Σουηδίας, ὁκτώ-
δὲ ἄλλα μέλη θάποτελέσουν τὴν ἐπιτροπὴν, μετὰ τῶν
ὁποίων καὶ αἱ γνωσταὶ σουηδαὶ συγγραφεῖς γυναῖκες Ἑλ-
λεν Κεϋ καὶ Σέλιμα Λάγκερφ. Ἡ Σουηδία κατέστη
κατὰ τοὺς χρόνους μας ἡ χώρα τῶν Μαικηρῶν τῆς
φιλολογίας, εὐτυχεῖς δὲ οἱ συγγραφεῖς ὅσοι ζοῦν εἰς τὰ
μέρη ἐκεῖνα.

Μετά τὸ βραβεῖον Νόμπελ, τὸ ὁποῖον κατ' ἔτος δίδει διακσίας χιλιάδας φράγγων εἰς ἓνα συγγραφεῖα, τὸ νέον τοῦτο βραβεῖον προέκειται νὰ κάμῃ καὶ ἄλλους πλοισίους. Ὅλοι ὁμως οἱ φιλόλογοι δὲν παραδέχονται τὴν πραγματικότητα τοῦ βραβεῖον αὐτοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο σφοδρότατη πολεμικὴ ἡγέρθη ἐναντίον τοῦ νέου βραβεῖον. Πολλοὶ συγγραφεῖς ἐδήλωσαν εἰς ἐρωτήσας αὐτοὺς δημοσιογράφους ὅτι τὰ βραβεῖα καταστρέφουν τοὺς ἐργάτας τῶν γραμμάτων καὶ τοὺς κάμνουν νὰ μὴ δύνανται νὰ γράφουν πλέον ἀξίον τι λόγον.

Ἡ Σάρρα Μπερναρῶ ἔδωκε παράστασιν ἐνώπιον 1900 φυλακισμένων τῆς φυλακῆς Σαιντ Κεντὲν ἐν Καλλιφρονιά.
Τὸ ἔργον «Μία νύξ τῶν Χριστουγέννων» κατέθελες
τοὺς καταβίοντες θεαταίς. Εἰς τὴν πρώτην σειρὰν ἐξ δο-
λοφόνου ἐγέλασαν καὶ ἔκλιναν ἀλληλοδιαδόγως.

Αἱ διασημότητες τοῦ ἐγκλήματος, χειροκρότησαν τὴν μεγάλην τραγωδὸν, ἣτις ἐγένετο δεκτὴ διὰ τῶν ἡχῶν τῆς Μασσαλιώτιδος, παιζομένης ὑπὸ τοῦ ἀρμονίου τῆς φυλακῆς.

Μετὰ τὴν παράστασιν εἰς ἐκ τῶν φυλακισμένων ἀγγέλ-
θεν ἐπὶ τῆς σκητῆς καὶ χαιρετήσας τὴν Καν Σάβραν
Μπερνάρδον τὴν ἡγαρώσθησεν ὡς ἐξῆς :

« Σήμερον, ἐπὶ μίαν ὥραν, οἱ λίθινοι τοῖχοι ἐξηφανίσθησαν καὶ ἡ μεγάλη σας τέχνη μᾶς ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν. Αἱ καρδίαι μας συνεικινήθησαν καὶ οὕς παρακαλοῦμεν νὰ πιστεύσετε εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην μας ».

Ὁ γλύπτης κ. Θωμόπουλος μεταβάς εἰς Ἀθῆνας ἐπέβη
τοῦ στόλου, ἐξασθεὶς ἐπὶ δύο μῆρας εἰς σκίτσα πολεμικά.
Ἐκτὸς ἄλλων, ἐφιλοτέγχνησε καὶ τὸ πρόπλασμα πρωτομῆς
τοῦ ναυάρχου κ. Κουντουριώτου, ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Ὁ Ροστὰν ἐτοιμάζει δύο μυθιστορήματα : Τὴν « Σελίδα
τῆς Ζωῆς » καὶ τὴν « Σελίδα τοῦ Θεοῦ ».

— Ὁ Δ' Ἀρνούντιοι ἐτελείωσε μίαν κωμωδίαν του
πραγματενομένην τὴν ἱστορικὴν ἐπιδιόρθωσιν τῆς Λατι-
νικῆς Ἀνατολῆς. Ἐγράφη Γαλλικῶς καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ
5,000 στίχων. Θὰ παιγθῇ τὸν Μάιον εἰς Παρισίους.
Πιθανῶς δ' ὀνομασθῇ «Τὸ ῥόδον τῆς Κύπρου».

Ἡ μόνη Ἰαλλική πόλις ἦτις δὲν εἶχε καὲν ἀγάμα
ἀπεικονίζον τὴν ἰδικὴν τῆς δόξαν, εἴτε τὴν δόξαν εὐκλε-
δους αὐτῆς τέκνον, εἴτε ἡ πόλις Σωμῶν. Ἐντός ὀλίγων
ὁμοῦ θὰ εὐτυχῇ καὶ ἡ ἴση εἰς τὴν πεντηκοντὴν τῆς πλα-
τείαν τ' ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀγάματος ἐνδόξου τέκνου
αὐτῆς, τοῦ διασημοῦ ναυτικοῦ Ἀντιπεντίν—Τσοῦρ, γεννηθέν-
τος αὐτοῦ ἐτὶ 1760.

Ὁ γενναῖος αὐτὸς ναύτης κατὰ τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ἀ-
βρακίου δῶκεν τοὺς πλοῖτον τοῦ «Βροντερόν», ὅτε μία ὄβρις
τοῦ ἀπέσπασε ἀμφοτέρως τὰς κνήμας. Παρὰ τὰς φρικτὰς
ἀληθινὰς ὁ Ἀνταπνίν-Τουὰρ διέταξε νὰ τὸν τοποθετήσουν
μέσα εἰς ἓν βαρέλιον πλίσσης ἥτις ἔφραξε προσκαίρων τὰς
πληγὰς του, ἐκεῖθεν δ' ἐξηκολούθει νὰ δίδῃ τὰς προ-
σταγὰς του μέχρι τοῦ πέρατος τῆς ναυμαχίας, ὅποτε καὶ
ἀπέθανε.

Ἐπιθυμία τοῦ Συνδέσμου τῶν Ὀλλανδῶν δημοσιογράφων τὸ ἴδον διεθνὲν συνέδριον τοῦ τύπου θὰ συνέλθῃ εἰς Χάγην τὸν προσεγγὺ Σεπτέμβριον.

Ἡ σύνοδος θὰ συμπέσῃ μὲ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἀνακτόρου τῆς εἰρήνης, μὲ τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς Ὁλλανδικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ διαφόρους ἄλλας ἐορτὰς καὶ ἐκθέσεις.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν μαλλιαρῶν, ὁ περίφημος πρωτομάστορας μουσιῶν Ψυχάρης ἐγένετο ἥρως σκανδαλώδους πράξεως, ἥτις δεικνύει τὴν νοητικὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀνισορροπίαν. Κατόπιν τραυματιστοῦς συμβιώσεως μετὰ τῆς νομίμου συζύγου του, κόρης τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Πενίᾳ, καὶ πατὴρ τέκνων ἐπιγάμων, ἡράσθη μιᾷ κορασίδῳ, ἣ ὁποία ἦτο «μαθήτρα» του — κατὰ τὸ περὶ τοῦ — καὶ ἐγκατέλειπε τὴν οὐζυγὸν του, διὰ τὴν γλυντοκοπήν ἀνέτως μετὰ τὴν νείανδα, ἣν διέφθειρε. Ὁ Σάντοκος ὑπεκολλητο ἐπὶ τόσα ἔτη τὸν Διδάσκαλον τῆς ἡθικῆς καὶ ἡξίου νὰ προϋσταται τῆς πνευματικῆς κινήσεως, εἰς ἣν ἱκανοὶ μικροὶ νειώσικοι συνέβαλον διὰ τῆς αὐθάδους τῆς γλώσσης διαστρεβλώσεως. Ὡς καμαρώσουν ἤδη τὸν ἀρχηγὸν των οἱ διάφοροι μαλλιαροί.

Εἰς τὸ «Ἐθνικὸν» θέατρον τῆς Ρώμης ἐπαύχθη νέα ὀπερέττα «Παλαιὰ ἱστοροποιία» τῶν Ζαγκαρίνι καὶ Δαγκιέ. Ἐνὲ μίᾳ ὀπερέττᾳ Ἰταλικῇ τὴν ἔμπνευσεν, τὴν ὑπόθεσιν, τὴν πλοκήν.

Τὴν ὑπόθεσιν ὁ Ζαγκαρίνι ἔλαβεν ἐκ τινος θρύλου τοῦ Μπαντέλλο.

Ἐν Μονακίῳ ἦτο παλαιὰ συνήθεια ὅπως αἱ πυργόδοσποιαι ἀσπάζονται τὸν μέλλοντα τὰ φιλοξενηθῆ ὑπ' αὐτὸν ἐπισπῶν. Μία ἐκ τῶν πυργόδοσποιῶν αὐτῶν, ἡ πρωταγωνίστρια τῆς ὀπερέτας τοῦ Ζαγκραίν, πλουσία καὶ θελκτικὴ χήρα, Μόνα Ζίλια ὀνομαζι, ἐπιθυμοῦσα νὰ διασκεδάσῃ με τὸν ἔρωτα τῶν ἄνδρων, χωρὶς ὅμως νὰ ἀγαπᾷ αὐτοὺς ἀληθῶς, ἀρετικῶς—οὐλήρον—παίγνιον—ν' ἀσπασθῇ τὸν εὐγενὲ Φιλιμπέρο ντὰ Βίολε, ὅστις τὴν ἀγαπᾷ. Καταστάς μεγαλλοκικὸς ἐκ τῆς δεξιώσεως ταύτης ὁ Φιλιμπέρο καλεῖ τὸν ἀγαπητὸν του φίλον Ἰωάννην τοῦ Σπολιτό, ὅστις πληροφορηθεὶς τὰς στενοχωρίας του ἐνθροῖκει ἐν σιγαρήγημα, ὅπως ἐξαγάγῃ αὐτὸν ἐκ τῆς τοσαύτης δυσφορίας. Οὕτω, μεταμυροσθεὶς εἰς πλανόδιον ἔμπορον φθάνει μέχρι τῆς Ζίλιας καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τῇ ὁμιλῇ ὑπὲρ τοῦ φίλου του· αὕτη δέχεται νὰ ἀσπασθῇ αὐτὸν, ἀλλ' ἀφοῦ τῇ δώσῃ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ὡς ἐπότης, οὗτι θὰ πρᾶξῃ οὗτι ποτεται.

Ὁ Σπολίτο κατόπιν τούτου φέρει τὸν Φιλιππετό εἰς ἐπιτιμιωσίαν μετὰ τῆς χήρας, ἥτις ἀπομεινάσα μόνη μετ' αὐτοῦ, τῷ ἐπαναλαμβάνει τοὺς θοοὺς χάριν τῶν ὁσίων θὰ καταπύσῃ τὰ λάβη τὸν ἀσπαρόν. Ὁ Φιλιππετό ὁρκίζεται καὶ ἡ πυροδόξουσα ἀφου δίδει εἰς αὐτὸν τὸν ἀσπαρόν τῷ προτείνει νὰ μείνῃ βιωθὺς ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἐτη εἰς ἐνδεῖν ἐρωτος καὶ πίστεως.

Ὅταν ὁ Σπολίτο ἐπέστρεψεν ἀντελήφθη τὴν ἀπάτην καὶ ἠπέλπισε τὴν πυροδοτοῦσαν νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς ὅλην τὴν χώραν τὴν κακὴν διαγωγὴν της, ἃν τουλάχιστον δι' αὐτὸν ὁ Φιλιππέτο δὲν εἶνε βωβός.

Ἐν πάσει περιπτώσει ὁ Σπολέτο ὁμνύει νὰ ἐκδικηθῇ
τὸν ἀτυχῆ φίλον του.

Ἀναχωροῦν οἱ δύο φίλοι διὰ τὴν Γαλλίαν, ἔνθα ὁ Φιλιππέτρος θὰ δινηγῇ τοὺς ἁγίονες νὰ λησμονήσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλεῦς Καρόλου τοῦ ἐβδόμου. Ἀλλ' ὁ εὐγενὴς εἶνε ἀμείνων. Ὁ Βασιλεὺς κορυεῖται βραβεῖον δι' ἐκεῖνον ὅστις θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν εὐγενὴ ἱππότην τὸν λόγον. Ἡ Ζίλια πληροφορηθεῖσα τὸν διαγωνισμόν σπεύδει καὶ εἶνε βεβαία διὰ τὴν κερδίσει τὸ βραβεῖον.

Εἰς ἀσπασμὸς τῆς Ζίλια ἐπαναφέρει εἰς τὸν εὐγενῆ
τὸν λόγον καὶ τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ μουσικὴ τοῦ ἔργου ἐπαινεῖται πολὺ.

Ἐπαγγέλθεν ἐκ Παρισίων ἡ κ. Κυβέλη Ἀδριανοῦ. Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἀρροίξει τὰς παραστάσεις της.

— Έρχεται μετά τινος ἡμέρας ἐκ Μιτυλήνης ὁ θίασος τῆς δ. Κοτοπούλη. Θ' ἀρχὴν παραστάσεις τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα.

— Ὁ θίασος τῆς κ. Βασιλείας Στεφάνου ἐξακολουθεῖ τὰς παραστάσεις τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

— Εἰς τὴν Ὀπεραν τῶν Παρισίων ἐπαίχθη τὸ νέον ἔργον τοῦ Κιστεμάκερ ἢ «Ἐξόριστος», ἥτις ἔχει ἐρωτικὸν χαρακτῆρα, ἐκτυλισσόμενον περὶ μιᾶς φανταστικῆς αὐλῆς πρίγκηπος. Οἱ κριτικοὶ ἐπετίμησαν τὸν συγγραφεὰ διότι ἐπανάφερε τὸ μελόδραμα.

— Τὸ νέον μελόδραμα τῆς κυρίας Μαργαρίτας Λαμπορὶ «Γιάτο» εἶναι μεγάλης ἐπιτυχίας. Τὸ κείμενον ἔχει δραματικὴν ποιήσιν. Τὸ καθῆκον θριαμβεύει τοῦ ἔρωτος—ἢ ὑπόθεσις. Ἡ μουσικὴ τῆς κ. Λαμπορὶ ἔχει λυρισμὸν συγκλονιστικόν, πλούσιον εἰς αἰσθηματικὰς ἀποδόσεις χωρὶς νὰ μνηστὶται οὐδὲν ποτε σχολὴν, ἀναζητοῦσα τὴν ἐμπνεύσιν ἐν τῇ εὐλικρινείᾳ.

★

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ Ἀγγλίαν ἐρωτάσθη μεγαλοπρεπῶς ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς γεννήσεως τοῦ πρώτου μεγάλου ἑξερευνητοῦ τῆς Ἀφρικῆς Δαϊδ Διβίγγκτον. Εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας προβολαὶ φωτεινῶν εἰκόνων ἔδειξαν εἰς τὸν λαὸν ἐπεισοδία τῆς ἑξερευνητικῆς ζωῆς του.

★

Εἰς τὴν Μετροπόλιν Ὀπεραν τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπαίχθη ἡ ὄπερα τοῦ Ρώσου μουσικοῦ Μουσόργκην «Βόρις Γκοντουνόου» μὲ μοναδικὴν σκηρικὴν μεγαλοπρέπειαν, ὅμοιαν τῆς ὁποίας δὲν εἶδε ποτὲ Εὐρωπαϊκὸν θέατρον. Ἡ διακοσμητικὴ σκηνοθεσία ἦτο ρωσικοῦ τύπου, ἐστοίχιζε δὲ πολλὰς χιλιάδας φράγκων.

★

Ἡ ἑκατονταετηρίς τοῦ Ριχάρδου Βάγνερ, ἥτις θὰ ἐρωτασθῇ τὴν 1ην Μαΐου, συγκινεῖ ἀπὸ τοῦδε τὸν μουσικὸν κόσμον, ὁ δὲ Εὐρωπαϊκὸς τύπος γέμει βιογραφιῶν τοῦ μεγάλου συνθέτου καὶ χαρακτηριστικῶν ἐπεισοδίων τῆς ζωῆς του.

Ὁ μέγας μουσικός, ὁ δημιουργὸς τῆς «Τετραλογίας» ἐν τῇ συνθέσει δὲν ὑπῆρξε κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς του εὐτυχής, ἡ δὲ φήμη καὶ δόξα ἐπέστειναν αὐτὸν μόλις περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ μεγάλου συνθέτου, τὰ μεγαλύτερα θεάτρα τῆς Εὐρώπης θὰ παίζωσιν ἔργα τοῦ Γερμανοῦ μουσικοῦ ἐν εἴδει καλλιτεχνικῶν μνημοσύνων.

★

Ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀποθανόντος δισεκατομμυριούχου Μόργκαν ἀνέβηκεν εἰς τὸν μέγαν Γάλλον γλύπτην Τρουμπσκοῦ τὴν κατασκευὴν τῆς προτομῆς του. Ἦδη ὁ Τρουμπσκοῦ κατεσκεύασε τὰ ἐκμαγεῖα.

★

Κατεστράφη ἐντελῶς ἐκ πυρκαϊᾶς τὸ θέατρον τῶν Βρυξελλῶν. Ἦτο ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θεάτρα τοῦ κόσμου καὶ ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ περὶ τὰς 10 χιλιάδας θεατὰς. Εὐτυχῶς ἡ πυρκαϊὰ ἐγένετο μετὰ τὴν λήξιν τῆς παραστάσεως. Ἡ πυρκαϊὰ εἶχεν ἐκραγῇ εἰς τὴν μεγάλην ἀποθήκην τῆς σκηνῆς. Δὲν κατορθώθη ἡ διάσωσης τῶν καλλιτεχνικῶν σκηνῶν τὸν θεάτρον.

★

Θὰ γίνῃ προσεχῶς εἰς τὴν Λευρίαν, τὸ μέγιστον ἐκδοτικὸν κέντρον τοῦ κόσμου, «Διεθνὴς Ἐκθεσις τοῦ Βιβλίου». Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Γερμανία θὰ εἶναι οἱ μέγιστοι ἐκθέται, ὡς ἐδήλωσαν ἀπὸ τοῦδε. Ἡ Γαλλία ὥρσε δαπάνην διὰ τὴν συμμετοχὴν 550,000 φράγκων.

★

Ἡρξάτο τῶν παραδόσεων του ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ὁ νέος καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς τέχνης καὶ ἀρχαιολογίας κ. Α. Ἀδαμαντίου, μαθήματος τοῦ πρώτου ἰδρυομένου ἐν Ἑλλάδι. Ἐδωκεν ἐν τῷ ἀναρχηρίῳ λόγῳ του τὸ γενικὸν

διάγραμμα τῶν παραδόσεων του, αἵτινες θὰ περιστραφῶσι περὶ τὴν ἔρευναν τοῦ δημοσίου καὶ κοινωνικοῦ βίου τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καὶ περὶ τὴν Χριστιανικὴν Ἀνατολικὴν τέχνην. Ἐδωκε τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ ὅστις συνήρωσε τὰ στοιχεῖα τριῶν μεγάλων κόσμων τῆς ἀρχαιότητος: τοῦ Ρωμαϊκοῦ, Ἑλληνικοῦ καὶ Ἀνατολικοῦ. Ἐξήγε τὴν ἑλληνικότητα τοῦ Βυζαντίου, τὴν ἐκπολιτιστικὴν αὐτοῦ ἐπίδρασιν καὶ διάδοσιν τοῦ πολιτισμοῦ του. Τὸν κοσμοπολιτικὸν χαρακτῆρα τοῦ Βυζαντίου ἀποτυπώνει ἡ τέχνη αὐτοῦ, ἥς σκοπὸς δὲν ἦτο, ὡς κατὰ τὴν Ἀναγέννησιν, τὸ καλόν, ἀλλ' ἡ ἔκφρασις τῆς ἐννοίας τῆς Αὐτοκρατορίας ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Χριστιανικῆς Ὁρθοδοξίας ἀφ' ἑτέρου, ἐξυψηροῦσα τὴν μεγαλειότητα τῆς Αὐλῆς τοῦ Παλατίου καὶ τὸ δόγμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ ἠρμήνευε. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν ἔχονταν ὁνόματα μεγάλων Βυζαντινῶν ζωγράφων, διότι ἡ Βυζαντινὴ τέχνη δὲν ἦτο ἀτομικὸν δημιούργημα.

Ὁ κ. Ἀδαμαντίου εἶπεν οὖν ἡ ἑσωτερικὴ ἱστορία τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας ὀλίγον ἔχει ἑξετασθῇ καὶ ὀλιγότερον ἡ τέχνη τῆς, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις βίον. Ἐπεράτωσε τὴν ὁμιλίαν του μὲ τὰς νίκας τῶν ἀνακτήσεων, αἵτινες εὐρίνουνσι τὸ πεδίον τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν.

★

Εἰς τὸ Παρίσι παίζει πολὺν ρόλον ἡ «Πογκήπισσα τῶν ῥόδων» τοῦ Λεονκαβάλλο. Καὶ ὁ «Μετημφεσμένος ἔρως» τοῦ Λαφαλί. Ἀμφότερα νέα μελοδράματα.

★

Ἡ πρώτη καὶ μόνη ἐφέτος καλλιτεχνικὴ παράστασις ἐδόθη μετ' ἀναβολὰς ὡς ἐκ τοῦ πολέμου ἐπανελημμένης ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ἑλλῆς Βίκτωρος καὶ τοῦ θιάσου τῆς Ἡ δεσποινίδος Βίκτωρος ἡσυχλήθη ἰδικῶς εἰς τοὺς ἀρχαίους χοροὺς καὶ τὴν ἀπαγγελίαν ἀρχαίων δραμάτων. Ἐν Ἀμερικῇ δὲ προσέκλεσε τὸν ἐθνολογισμὸν.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐν Ἀθήναις εἰχε πολὺ ἐνδιαφέρον, τὸ δὲ θέατρον ἦτο πλήρες. Ἐχόρευσε μετ' ἄλλων ὀρχηστρίδων τὸν χορὸν τῶν Νυμφῶν περὶ τοῦ Ὁρφέως, τὸν χορὸν τῶν Ἑρμνίων—ἐνα χορὸν δαμονιώδη ἐπὶ τῇ ἐμφάνισι τοῦ Πλούτωνος—τὸν χορὸν τῶν Μουσῶν καὶ Βαρκικὸν χορὸν.

Ἡ δεσποινὶς Βίκτωρος ἀπήγγειλε πρὸς τοῦτοις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ τὸν ὕμνον πρὸς τὴν Ἀφροδίτην τῆς Σαφροῦς, ἣν ὑπεδύθη, τὸ Βαρκικὸν χορικὸν (στιχ. 1115) ἐκ τῆς «Ἀντιγόνης», μονόλογον τῆς Μηδείας περιστοιχισμένης ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς, καὶ μέρος τῆς Ραυωδίας τῆς Ἰλιάδος τοῦ Θ' στοιχείου. Ἦρσε πολὺ τὸ θεοκρίτειον εἰδύλλιον τῆς Ἀφρῆς κατὰ νεοελληνικὴν μετάφρασιν καὶ τὸ ὅποιον ἔπαιξεν ὠραιώτατα μετὰ τοῦ κ. Βέλιμου. Τὴν παράστασιν ἐπέστειψεν ὁ δυσκολώτατος καὶ μεγαλοπρεπὴς χορὸς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, ὃν ἐχόρευσε μόνῃ μὲ ἀσπίδα, δόρυ καὶ περισκεφαλῖαν. Ἦτο ὁ ἐπιτυχέστερος χορὸς, ὡς καὶ ὁ τῶν Μουσῶν.

Τῆς παραστάσεως μετέσχε καὶ ὁ βαρύντορος κ. Ἀγγελόπουλος, τὴν δὲ ὀρχήστραν, συνοδεύσασαν πάντας τοὺς χοροὺς, μὲ ὑπόκρουσιν συνθέσεων τοῦ Gluck, διηύθηεν ὁ κ. Σκλάβος.

★

Ἡ ἐν Μονάχῳ Βασιρικὴ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν ἀπένευκεν ἐφέτος ἐκ τοῦ Θεριαντείου κληροδοτήματος 800 μάρκα εἰς τὸν κ. Ἀδαμαντίου ὡς βραβεῖον διὰ τὰ ἔργα του «Τὰ Χρονικὰ τοῦ Μωρέως» καὶ «Ἀργεῖας πείρα», καὶ 300 μάρκα εἰς τὸν κ. Ἀρβανιτόπουλον διὰ τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἐκδοθείσας Θεσσαλικὰς ἐπιγραφάς.

★

Προσεχῶς θὰ γίνῃ εἰς τὴν Λευρίαν Εἰδικὴ Ἐκθεσις Οἰκοδομῶν καὶ Κατοικιῶν.

Ἡ Διοργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς ἐκθέσεως ἠρξάτο τῆς ἐκδόσεως Εἰκονογραφημένης Ἐπιθεωρήσεως ὑπὸ τὸν τίτλον «Κατοικία καὶ Οἰκοδομή».

ΙΒ'.

Ἐπειδὴ ἡμφισβητήθη ἂν πρέπει νὰ λάβῃ ὁ νέος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος τὸν ἀριθμὸν ΙΒ'. ἡ «Πινακοθήκη» ἐγκαίρως ἀπηνυθύνθη πρὸς τοὺς εἰδικοὺς παρ' ἡμῖν ἱστορικοὺς, ὑποβαλοῦσα τὸ ἐρώτημα ἂν ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, ὁ τελευταῖος Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, ἦτο ὄντως ΙΑ'. Κατόπιν, ἐφημερίς καθημερινὴ ἔθεσε τὸ ἐρώτημα ἂν πρέπει νὰ ὀνομασθῇ ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος Α' ἢ ΙΒ', ἀλλ' ἐν τῷ ἐρωτήματι τούτῳ ἐνυπῆρχε καὶ τὸ ἐρώτημα τῆς «Πινακοθήκης».

Ἐν τούτοις, ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἐξακρίβω-

σιν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, θέλομεν ἐρευνῆσαι τὸ ζήτημα ἀπὸ καθαρᾶς ἐπιστημονικῆς ἀποφθεως ἵνα διαφωτισθῇ ἡ κοινὴ γνώμη, καίτοι αὕτη ἀπεφάνθη ἤδη, εἰς τὴν οὐσίαν μᾶλλον ἀποβλέψασα, περὶ τοῦ ἀριθμοῦ Δωδεκάτου. Οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Λάμπρος, Σωτηριάδης, Ἀδαμαντίου καὶ ὁ ἱστορικός συγγραφεὺς καὶ καθηγητὴς κ. Κρέμος εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ ἀπαντήσουν εἰς τὸ ἐρώτημά μας. Αἱ ἀπαντήσεις των, ὡς καὶ τὰ ἐπὶ τῶν ἀλλαχού διατυπωθεισῶν γνωμῶν συμπέρασματα θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος, ἐλλείψει ἤδη χώρου.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ

Συνήλθεν ἡ Γεν. Συνέλευσις τῶν Μετόχων τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, καθ' ἣν ἀντεπροσωπεύθησαν 160,000 περίπου μετοχαί. Ἐν ἀρχῇ ἀνεγνώσθη ἡ ἐκθεσις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Τραπεζῆς, ἥτις εἰς τὰ κυριώτερα σημεῖα ἔχει ὡς ἑξῆς :

Κύριοι Μέτοχοι,

Κατὰ πλῆκτοι ἀκόμη καὶ συντετριμμένοι ἐξ ὀδύνης ἐπὶ τῷ οὕτως ἀδοκίτῳ θανάτῳ τοῦ ἀγαθότερου τῶν Βασιλέων, θεωροῦμεν καθήκον ἐπιβαλλόμενον, ὅπως, πρὶν ἢ εἰσελθῶμεν εἰς τὰ ἔργα, δι' ἃ συνεκλήθη ἡ παρούσα Συνέλευσις, προσκαλέσωμεν αὐτὴν νὰ ἐκφράσῃ, μεθ' ἡμῶν ὅλην τὴν συμμετοχὴν, ἣν ἔλαβεν εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἔθνικόν πένθος καὶ ὅπως, ἐὰν εὐαρεστήται, ψηφίσῃ, ἵνα μαρμαρίνῃ προτομὴ τοῦ Γεωργίου Α' στηθῇ ἐν τῇ αἰθρῇ τῶν Γενικῶν ἡμῶν Συνελεύσεων, διὰ νὰ ἐνθυμίζῃ πάντοτε κατὰ τὰς συναθροίσεις ἡμῶν τὸν λαοφιλεῖ Βασιλέα, ὅστις τοσοῦτο ἐπεδείκνυεν ἐνδιαφέρον διὰ πᾶσαν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν πρόδον καὶ ὅστις ἐπὶ ὁλόκληρον πεντηκονταετηρίδα μετ' ἀληθοῦς πατρικῆς μερίμνης διηύθυνε τὰς τύχας τῆς πατρίδος, εὐτυχήσας τοῦλάχιστον πρὸ τοῦ θανάτου του νὰ ᾔδῃ πραγματοποιουμένην οὐτιῶδ' ἐπέκτασιν τῶν ὁρίων αὐτῆς, χάρις εἰς τὴν νικηφόρον προέλασιν τοῦ ἐνδόξου στρατοῦ μας ὑπὸ τὴν κραταιὰν ἡγεσίαν τοῦ νέου μας Βασιλέως.

Μετὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ θλιβεροῦ τούτου καθήκοντος εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν λογαριασμῶν τῆς ληξιασῆς χρήσεως, οὗς σὺς ὑποβάλλομεν, ὡς συνήθως, θέλομεν δ' εἰσηγηθῇ ὑμῖν εὐρύτερον τὰ τοῦ προγράμματος τῆς οἰκονομικῆς καὶ διοικητικῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς Τραπεζῆς, τὸ ὅποion θεωροῦμεν ἐνδεικνυόμενον ἐκ τῶν περιστάσεων καὶ τῶν πραγματικῶν τῆς Ἑταιρίας ὑμῶν συμπεριόντων.

Τὸ Συμβούλιον ἐξίστορετ' μετὰ ταῦτα τὰ τῶν κρίσεων, αἵτινες ἀλλεπαλληλλοὶ ἐπῆλθον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ἀνατολῇ, σχόντα φυσικῶς οὐσιώδη ἐπίδρασιν καὶ ἐπὶ τῶν τῆς Τραπεζῆς.

Ἄλλ' ἐνῷ ἡ θέσις δὲν ἦτο βεβαίως εὐχάριστος ὑπὸ τὴν ἔσπιν τῶν συσσωρευθεισῶν ζημιῶν, μᾶς ἐνεθάρρυναν ἐξ ἄλλου λίαν σπουδαίως τόσον τὸ γεγονός· κολοσιαιὰς ἀντοχῆς, ἣν ἐπεδείξατο ἡ Τράπεζα κατὰ τὸ διάστημα τῶν τελευταίων κρίσεων, ὅσον καὶ ἡ εὐκολία μεθ' ἧς συνεκentrώσαμεν ἀκούοντας σημαντικὰς εἰσπράξεις, παρὰ τὸ ἐξαιρετικῶς ἀντίστοιχον τῶν περιστάσεων. Ἐπὶ πλέον δὲ καὶ κυριώτερον αἱ νίκαι τοῦ ἐνδόξου στρατοῦ μας ἦλθον νὰ ἐξασφαλίσωσιν εἰς τὴν χώ-

ραν μας ἐπέκτασιν συνόρων ἀνέλπιστον πρὸ ὀλίγων ἀκόμῃ μηνῶν καὶ διανοίγουσαν εἰς τὸν Ἑλληνισμόν ὁλόκληρον νέους καὶ εὐρυτάτους ὁρίζοντας δράσεως.

Εὐρισκόμενοι ὅθεν εἰς τὰς παραμονὰς μιᾶς τοιαύτης περιόδου, ἐπὶ πολὺ ἐσκέφθημεν ἂν ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσωμεν ἐφαρμόζοντας τὸ πρόγραμμα τὸ ὅποion εἴχομεν χάραξαι τῶν βαθμιαίων ἀποσβέσεων, ὑποβάλλοντας χάριν τούτων τὸ μέρος τῆς Τραπεζῆς εἰς νέαν ἐπὶ αἰσθητοτέραν περιοχὴν ἢ καὶ διακόπτοντες ὁλοσχερῶς τοῦτο ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη, ἢ ἐὰν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ προβῶμεν εἰς τὸ ριζικὸν μέτρον τῆς ἀμέσου ἀποσβέσεως τῶν ζημιῶν πρὸς ἐξυγίανσιν τοῦ Ἑνεργητικοῦ μας, ὅπως ἐνισχυομένου συγχρόνως καὶ διὰ νέων ὁλικῶν μέσων εὐρεθῶμεν ἔτοιμοι νὰ ἐπαναλάβωμεν ἀρτίαν τὴν δρᾶσιν ἡμῶν καὶ τὴν διανομὴν τῶν μερισμάτων μας ἐν τῇ νερᾷ περιόδῳ ἐργασιῶν, ἥτις ἀναμένεται ἐν ὅλῃ τῇ Ἀνατολῇ ἅμα τῇ συνομολογήσει τῆς εἰρήνης.

Τοὺς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὑμετέρους δισταγμοὺς διεσκέδασαν κυρίως οἱ ἐν Γαλλίᾳ φίλοι μας, οἵτινες ἀντιπροσωπεύουσιν ἐμμέσως τὴν πλειονοψηφίαν τῶν μετόχων μας, εἶχον δὲ κατὰ διαφόρους περιστάσεις τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκτιμῇσιν τὴν ζωτικότητά τῆς Τραπεζῆς ἡμῶν, καὶ δὴ καὶ τελευταίως ἐξ ἀρροχῆς τῆς ἀπὸ κοινοῦ γενομένης λεπτομεροῦς μελέτης καὶ ἐκτιμήσεως, συμπέρασμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξαν αἱ ἀποφάσεις, ἃς ὑποβάλλομεν ὑμῖν σήμερον πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀμέσου ἐξυγιάνσεως καὶ ἀναδιοργανώσεως τῆς Τραπεζῆς διοικητικῶς τε καὶ οἰκονομικῶς.

Ἐπιθυμοῦντες, ὡς ἐρρέθη, νὰ ἡμεῖθα ἔτοιμοι καὶ ὁλικῶς ἐνισχυμένοι διὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς δράσεως τῆς Τραπεζῆς, ἅμα τῇ καταπαύσει τοῦ πολέμου, προσεπαθήσαμεν νὰ συνδυάσωμεν τὸ ἔργον τῆς ἐξυγιάνσεως μετὰ συγχρόνου αὐξήσεως τοῦ μετοχικοῦ ἡμῶν κεφαλαίου, δι' ἧς ἀποκατασταθῇσεται τοῦτο καὶ αὖθις εἰς 60,000,000, εἶμεθα δ' εὐτυχεῖς δυνάμενοι νὰ σὺς ἀναγγείλωμεν, ὅτι παρὰ τὴν ἀβεβαιότητα τῆς διεθνούς καταστάσεως καὶ τὰς ἐκ ταύτης εὐνοήτους δυσχερείας, ἡδυνήθημεν χάρις εἰς τὴν ἀμέριστον συνδρομὴν, ἣν ἅπασι ἐτι παρέσχον ἡμῖν οἱ ἐν Παρίσιος ἡμέτεροι φίλοι, νὰ ἐξασφαλίσωμεν ὁριστικῶς τὴν ἄμεσον καὶ ἐξ ὁλοκληρῶν πραγματοποιήσιν τοῦ συνδυασμοῦ τούτου, εἰς ὃν συμμετέσχε καὶ ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος κατὰ δύο ἑκατομμύρια.

Φροντίς ἐλήφθη περὶ τοῦ Συμβουλίου σας, ὅπως